

tragtninger, at den Organisation, hvorom her er Tale, lod Meget tilbage at ønske „fra Befolkningens Standpunkt“. Det er nu ganske vist, at det vilde være en meget vigtig Omstændighed, om dette virkelig skulde kunne godtgøres; thi det er jo for Befolkningens Skyld, at Skiftecommissjonen eksisterer, og ikke for dens egen Skyld; men see vi lidt nærmere ind til Mindretallets eget Forslag og hvad derved maatte være vundet „for Befolkningen“, saa troer jeg ikke, at det ærede Mindretal. kan faae Medhold. Det er saaledes bestemt i det ærede Mindretals Forslag, at der kun skal være tvende Assessorer i Skiftecommissjonen, altsaa som hidtil, og naar der dog nu er blevet anket over, at der ikke har været nok om Gjerningen, og at Skifteforhandlingen er gaaet for langsomt, saa skulde da ialtsald dette Forslag ikke være Noget, der kunde bringe et mere tilfredsstillende Resultat end det, der er foreslaaet af Regjeringen, nemlig at der for Fremtiden skal være 3 Assessorer. — Dernæst er der jo i Mindretallets § 2 den væsentlige Bestemmelse, at den nye Skiftecommissjon ikke skal have dømmende Myndighed, hvorimod Parterne, naar det kommer til Disputer, skulde forlade Skiftecommissjonen og gaae andet Sted hen, for at faae Afgjørelse; men med Hensyn til dette, der i sig selv er en meget vigtig Principforandring, troer jeg ikke, at man „fra Befolkningens Standpunkt“ kan sige, at det er det Bequemeste; thi skal man, naar man er ved Skiftecommissjonen og der forhandler et Skifteanliggende, være henviist til et andet Sted, for at faae Afgjørelsen fuldstændig, da troer jeg ikke, at dette just vil være det Beleiligste, hvorimod det vel vilde være langt nemmere at have Afgjørelsen heelt paa det samme ene Sted. Hvad der endnu er væsentligere, er Bestemmelsen i § 3. Der bestemmes nemlig, at naar en Beslutning af Skiftecommissjaren ikke findes tilfredsstillende for Vedkommende, og en Opfordring til at forandre Beslutningen ikke tages tilspølg, kan Sagen indankes for Hof- og Stadsretten, og det staaer imidlertid til Skiftecommissjaren at afgjøre, hvorvidt han imidlertid vil standse Beslutningens videre Udførelse. Efter Mindretallets Opfattelse af Forholdet er det nødvendigt, at noget Saadant kommer med,

forbi den hidtilværende Skiftebehandling i sin Heelhed, og ei blot den Deel deraf, der bestaaer i Kjendelsers Afgjælfse, har kunnet prøves for en høiere Ret; er nu Mindretallet af den Mening, at en saadan Prøvelse for en høiere Ret ikke længere skal kunne stee, og det dog heller ikke kunde gaae an at lade den enkelte Skiftecommissfairs afgjøre uden nogensteds. Prøvelse saadanne indvilligede og omfattende Pengesforhold, som der kan forekomme, har man hjulpet sig med at fremkomme med denne Bestemmelse. Nu vil jeg bede det høie Thing at betænke, om dog ikke denne Paragraph netop vil føre med sig, at næsten hver Gang der bliver en Strid mellem Skiftecommissjaren og de paagældende Parter om Beslutningens Rigtighed eller Æfterrigtighed, Skiftebehandlingen da vil komme til at hvile for en ubestemt længere Tid, indtil der erholdes en Afgjørelse andetstedsfra, hvilket sauelig ikke er af ringe Betydning, især da Saadant oftere kan hændes under det samme ene Boes Behandling. Jeg skulde troe, at navnlig denne sidste Betragtning, at man ved hver Disput ved et Boes Behandling skulde tye andetsteds hen for at faae Afgjørelsen, og at man ved hver Meningsforskjellighed om de Beslutninger, som tages i Skiftebehandlingens Løb, paa dens forskjellige Trin og i de forskjellige Anledninger, var nødt til at see Behandlingen afbrudt, turde tale for, at den ærede Forslagsstiller ikke just har været heldig med at ramme „Befolkningens“ Interesse i de Forslag, som ere fremkomne fra hans Side. Jeg kan, som sagt, ikke see, at der overhovedet opnaaes noget Væsentligt udover det, som allerede er opnaaet ved Regjeringsudkastet derved, at man opløser den hidtilværende Forbindelse mellem Skiftecommissjonen og Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Det er imidlertid, som alt berørt, Noget, hvorom der heelt vel kan være forskjellige Meninger; men hvad der foreligger fra Mindretallets Side er jo heller ikke en blot Sondring af Skiftecommissjonen fra den hidtilværende Forbindelse med Hof- og Stadsretten, men noget ganske Andet og væsentligt Nyt. Dette, om man skulde løse Forbindelsen eller lade den forblive staaende, saaledes som det er steet i Lovudkastet, om man skal følge Regjeringen eller ikke: det er et Tids-